

vietnam. torsdag

Johan Harstad, *Ambulans*, Gyldendal 2002.

Tenk deg at du må skade deg selv.

Tenk deg at du setter barberhøvelen eller barberbladet over det myke, rosa, tannkjøttet, og at du barberer det av med kraftige bevegelser. Gjør det vondt å tenke på det? Tenk deg at du trekker kanten av et papirark raskt over øyelokket. Det gjør vondt, ikke sant? Bare ved tanken? Innbill deg at du biter hardt i en ujevn binders av stål, drar den over tennene, sliter bort emaljen slik at metallet risler over nervene i tennene. Det gjør vondt. Forsøk å tenke på dette ordet:

Vietnam.

Gjør det fortsatt vondt?

Nei?

Det burde gjøre det. Det burde det absolutt. Kanskje er det det som er problemet.

Klarer du å tenke slik? At du skader deg selv? Prøv. Prøv å tenke at du trekker ned undertøyet ditt, at du løfter den ene testikkelen din, den venstre, ut av undertøyet, at du stiller deg ved bordet her, legger den forsiktig nedpå. Og at du løfter hammeren, slår til. Av. All. Makt.

Slik føles det.

Hun sier det hver gang. *Slik føles det.* Hun kommer hver uke. Hver torsdag. Hver eneste torsdag i to og et halvt år har vi sittet sammen på dette kontoret, jeg, og denne vietnamesiske kvinnen som forsøker å komme over opplevelsene av en krig som ble avsluttet for over femogtyve år siden.

Jeg var tre år da, uten at det har noe å si. Hun var seksten. Uten at det heller har noe å si.

Vi sitter nå her. Klokken er stor på veggen, med store, blå visere mot den hvite bakgrunnen. Det er torsdag, og hun forteller sine historier. En del av historiene hennes kan umulig være selvpoplevde. Til det er de tidvis for innviklede, de handler om hennes forståelse av taktikk og operasjoner, hun sier hun husker Tet offensiven, men hun er fra feil sted av landet til å ha de inntrykkene hun har. Kanskje har hun bare sett det på teve?

Hun spør: Hva forbinder du med ordet Vietnam?

Jeg sier: Deg, historiene dine, ting du har fortalt meg, din far som forsvant, om kvelden, rismarker, helikoptre, jungel, jeg vet ikke ... film?

Hun sier: Vietnam er ordet for alt som gikk galt. For alt som ble annerledes, simpelthen fordi det i utgangspunktet hadde feil forutsetninger. Vietnam burde vært et adjektiv. Det burde bety bunnløs trist. Det burde bety sorg, av en slik dimensjon at det aldri kan rettes opp igjen. Men ikke engang det er mulig, for til og med som ord er Vietnam ødelagt, slitt ut. Det har begynt å bety Chuck Norris. Oliver Stone trilogier. Det betyr lav-budgetfilmer du sovner halvveis uti, gamle tegneserieblader fra

Marvel Comics.

Jeg lener meg tilbake i stolen, slik man gjerne skal. Klokken på veggen har stoppet, eller det ekstra batteriet som ikke regulerer visernes glidende bevegelse, men tikkingen, som skal gi en følelse av at tiden rykker frem i stedet for å gli, er flatt.

Jeg sier: Hvordan føles det, akkurat nå?

Hun sier: Vietnam.

Jeg ser på klokken.

Jeg sier: Vi fortsetter herfra neste torsdag, ok?

Hun sier: Jeg blir ikke bedre, gjør jeg vel?

Jeg sier: Nei.

Om kvelden sitter jeg hjemme i leiligheten min, ved det gamle skrivebordet jeg har etter min far. Det er mørkt i rommet, lyset i taket, den nye lampen, IKEA, pæren gikk ut for fire dager siden, men jeg har ennå ikke fått meg til å kjøpe en ny. I stedet skrur jeg på lampene på soverommet, på badet, på kjøkkenet, lar dørene stå åpne. Lyset fra skjermen på pc en gjør det mulig å se hendene mine som ligger på tastaturet.

Jeg snakker med Eliza.

Den helautomatiske nettpsykologen Eliza.

Det har blitt oftere og oftere i det siste. I begynnelsen var det ment som en fleip fra en av mine kolleger. Han hadde funnet frem til originalutgaven av nettpsykologen Eliza, kanskje tyve år gammel, han mente jeg burde se det. Jeg fikk adressen. Nå er jeg inne på siden hver kveld.

Elizas ekspertise er begrenset og beregnelig. Hun reagerer på enkelte ord, ord som Woman. Child. Anxiety.

Jeg spør: Are you a computer?

Eliza svarer: Why do you mention computers?

Som om hun var et menneske, fornærmet. Stiller seg uforstående til spørsmålet. Forlegen liten pike.

Jeg skriver: I don't know. Sometimes I worry a lot.

Eliza: Can you elaborate on that?

Jeg: I think about killing my sister.

Eliza: Who else in your family do you plan to kill?

Jeg: No one.

Hun svarer: You're being a bit negative.

Jeg tenker, skriver: I mean that I don't think I am doing any progress.

Eliza: How long have you not been doing any progress?

Jeg skriver: I feel out of my league. I am an emotional dumping ground.

Hun: Why do you say you're an emotional dumping ground?

Jeg taster inn et åpenbart svar, men jeg raderer det ut før jeg sender meldingen til Eliza. Tekstfeltet er blankt, og jeg skriver på ny, spør henne:

How do *you* feel?

Eliza: Does that question interest you?

Jeg skriver: Yes.

Eliza: You are sure?

Jeg: Sure.

Eliza: Please go on.

Jeg: I am sure.

Og svaret: How long have you been sure?

Jeg: I mean that I don't think I am doing any progress.

Eliza: How long have you not been doing any progress?

Det går fort i stå, svarene hennes er av sterkt begrenset variasjon, og jeg logger meg av nettet, går bort til sofaen, setter meg ned, skrur på teve. Det er midt på natten, og den eneste sendingen er et slags teve spill, en billig og for meg forvirrende variant av jackpot. Det ser ikke ut til å være mer enn én spiller inne. Vedkommende kaller seg Las Vegas. Og han eller hun gjør det nokså dårlig, så vidt jeg kan se.

Nederst på skjermen ruller SMS meldinger fra høyre mot venstre, meldinger fra tenåringsgutter og jenter som burde sove nå, men som ikke gjør det, og som i stedet bruker timer og kroner på å sende mer eller mindre grove innbydelser til kjæresten de aldri kommer til å få, eller hilsener til venner de allerede har mistet.

Jeg blir sittende slik. Jeg forsøker å bestemme meg for om jeg skal ringe nummeret på skjermen, bli med på spillet, spille jackpot på teve. Men jeg slår det fra meg. Jeg burde legge meg, jeg burde sove nå, skal tidlig opp i morgen, jeg tenker på den kommende dagens første pasient, en anorektiker eller incestoffer, jeg husker ikke sikkert, men hun heter Sarah, er seksten år, har langt blondt hår, jeg klarer aldri å la være å se på brystene hennes, de er helt runde, små og jeg ser på dem mens jeg diskuterer matdletter med henne eller redselen hennes for å bli tatt på, jeg husker ikke. Det er kanskje ikke viktig. Videre utover dagen vil selvmordskandidater, pyromane og barn av skilte foreldre opptra besøksstolen inne på kontoret mitt, den begynner å bli slitt på armlenene. Eller det er kanskje min stol, jeg husker ikke, men jeg vet at det grønne stoffet på en av stolene er i ferd med å rakne, det venstre armlenet.

Jeg blir sittende. Jeg ringer ikke nummeret på skjermen, selv om det blinker aldri så mye. Blir sittende å se tallene som ruller rundt i sitt todimensjonale forsøk på å overbevise meg om at de er festet på virkelige jackpoothjul, og ikke bare programmert på forhånd av et eller annet tysk selskap som, tross alt, designer slike spill for en nokså rimelig penge.

Las Vegas spiller fortsatt. Han er den eneste. Poengscoren er fremdeles like dårlig. Han vinner hundre kreditter, to hundre, så taper han dem igjen. Det er nesten interessant å se på. Jeg forsøker å se ham for meg der han sitter i sofaen sin et eller annet sted i landet, eller hun, for den saks skyld, jeg forsøker å se henne for meg der hun sitter i stolen sin med telefonen i fanget, trykker på tastene etter som spillet krever det, gjør feil, banner, eller er helt likegyldig, kanskje også det, det er vanskelig å si, men navnet, Las Vegas, må vel også for henne være et utslag av ironi. Eller på den andre siden: kanskje ikke. For alt jeg vet kan hun være en av pasientene mine. Kanskje Sarah, men jeg tror ikke det.

Det bare blir slik, jeg trekker telefonen med meg over fra bordet ved stereoanlegget til sofaen, den har ekstra lang ledning, en praktisk innretning jeg har fått ordnet i tilfelle det en dag skulle skje et mirakel, at det en dag skulle dukke opp et produkt fra TV Shop jeg bare måtte ha, der og da, med en gang. Jeg setter meg med telefonen i fanget, slår nummeret på skjermen, kobler meg opp i spillet, registrerer meg som *Caesar's Palace*, trykker 0 og hjulene ruller, de stanser på tre bananer og jeg vinner hundre kreditter, trykker # for å legge til banken og så 0 igjen, hjulene

ruller, det blir to bananer og et kirsebær, etterfulgt av det som sannsynligvis er en plomme, eller en lever, det er ikke godt å si, et kirsebær og en banan. Så tre kirsebær. Det er nokså intetsigende, og jeg føler ikke annet enn et svakt behov for å hente meg en banan på kjøkkenet, men jeg blir sittende, trykker 0 og får \$\$\$ og tusen kreditter, havner på highscorelisten, og det er det man får igjen for å ha spilt bort fem minutter og seksti kroner. Legger på.

Det har blitt stille på den andre siden av skjermen. Det står fortsatt Las Vegas med gule bokstaver, men det er ingen bevegelse. Hjulene har stanset. Sand i maskineriet. Tekstmeldingene nederst på skjermen ruller uavbrutt, det ser ut til å pågå en diskusjon om hva folk har i lommene sine, akkurat nå, det går i mynter, gamle kvitteringer, lekser og jukseapper, men en har mobilen sin i lommen, den helt nye Nokia modellen, sier hun, kaller seg Sarah Sahara, og jeg tenker, gå og legg deg, Sarah, og jeg ser etter hva jeg har i lommene mine, det er ikke mye, et kronestykke, en handelliste jeg aldri sjekket og et gratiskort, et reklamekort jeg tok fra et stativ i banken her om dagen, valentinsdagkort, det handler om kjærlighet og pengeplassing, jeg tenkte jeg skulle sende det, bli med på den nye tradisjonen, men jeg har ikke funnet noen å sende det til, det har bare blitt liggende i lommen, i baklommen, brettet på langsiden, slitt i hjørnene.

Jeg legger kortet på bordet, tar frem blyanten som ligger ved siden av, skriver adressen min i feltet på høyre siden, fyller ut med tekst, forsøksvis i en skrift som ikke ligner min. Limer på et frimerke. Bretter kortet, legger det tilbake i lommen, ser mot teve skjermen akkurat tidsnok til å se beskjeden som ruller over

skjermen: *Godt spilt, Caesar! Las Vegas. Hvem er du?*

Jeg blir bare sittende og se. Legger telefonen tilbake i sofaen. Ser på klokken. Jeg skal opp om tre timer, Sarah med spise- forstyrrelsen eller barndomstraumene kommer om fire og en halv, og jeg tar frem mobiltelefonen min, taster inn: Takk, mvh Caesar. Er mann, 30 år. Sender den til det firesifrede telefonnummeret som oppgis med intervaller på femogtyve sekunder.

Det finnes ungdommer der ute med kondomer i lommene. Binders og tamponger, sigaretter, en påstår han har klippet ut lommene slik at han skal kunne onanere uten at det synes.

Så kommer det en ny melding fra Las Vegas. Han ber meg ringe. Han eller hun legger ut nummeret sitt på skjermen, det er ikke lov, men han gjør det, et uoppmerksomt øyeblikk hos SMS kontrollørene og nummeret slipper gjennom, ut på skjermen, og først virker det kjent, men jeg slår tanken fra meg og det kan bare være snakk om sekunder før han overøses av meldinger fra ungdommer som gjerne vil betro seg til ham om innholdet i lommene sine, historier om seksuelle eskapader, forholdet til foreldrene, alt du ber om, alt du ikke vil vite, men må.

Jeg ringer. Jeg vet ikke hvorfor, men jeg ringer nummeret på skjermen. Det er ingen som svarer. Jeg venter et par minutter, forsøker igjen, men det er fremdeles ingen det, og jeg går og legger meg, det er vinter og fortsatt mørkt, stiller klokken på syv, utenfor leiligheten raser en ambulanse forbi, et øyeblikk opplyses soverommet av blinkende blå lys gjennom gardinene, og jeg kan

se meg selv, soverommet i blått lys, det gir et inntrykk av at rommet er dobbelt så stort, dobbelt så tomt, og så forsvinner blinkingen og lyden blir svakere og svakere, til slutt helt borte. Sovet. Våkner to og en halv time senere. På vei til jobben stanser jeg ved butikken, legger kortet i postkassen utenfor.

Sarah kommer ikke. Jeg får en beskjed fra sekretæren min idet jeg kommer inn i forværelset, hun er på sykehuset, moren hennes har bedt om en utsettelse av neste time, på ubestemt tid. Jeg merker meg det og går inn på kontoret mitt, setter meg i stolen, min stol, den er slitt, det grønne trekket er nesten spjæret på det venstre armlenet. Dagen, uken er en sakte glidende masse av sykdomsbeskrivelser i forskjellige fargenyanser. Som om pasientene kommer og går fortære enn lyset.

Torsdag. Vietnam. Hun er her igjen. Vi kommer ikke lenger. Armene hennes er dekket av bandasje, opp til albuen. Borderline. Hun skader seg selv, umedliden. Jeg tenker, du burde ikke straffe deg selv. Du burde klemme deg, sakte, forsiktig. Som en ballong. Men jeg sier det ikke. Hun ser på meg, skjeler litt, hun kunne vært pen, men er det ikke.

Så spør hun meg hvordan jeg har det. Det er lenge siden noen har gjort det, og jeg vet ikke hva jeg skal si.

Hun spør igjen: Hvordan har *du* det? Legger vekt på ordet.

Jeg sier: Vietnam.

Hun sier: Tenkte meg det.

Jeg sier dette fordi jeg ikke vet hva jeg skal si, det bare renner ut: Jeg sier at jeg var redd da de første vietnamesiske båtflyktningene

kom til Norge, jeg var redd dere skulle ta krigen med dere, jeg var redd det skulle bli krig her, og hele årtallet var jeg redd for at vi ikke passet på grensene om natten, at Sovjet skulle komme rullende ned fra fjellet om natten, jeg sov ikke, jeg satt ved vinduet, det trakk, mor kom inn nesten hver natt, holdt rundt meg, men jeg mente vi bodde for nær, jeg spurte om vi kunne flytte, hun sa: Du blir forkjølt av å sitte her, du må sove, og så en sommer hogget de de største trærne utenfor, borte på marken, det åpnet opp, ble lysere, og etterpå rev man Muren, så rev de Bosnia noen år senere, men ingenting ble revet bort, det ble bare en større åpning mellom oss, lettere å se oss fra gaten, fra fjellene og jeg har alltid gardinene trukket for, men jeg sover fortsatt ikke.

Hun sier: Det gjør vondt, gjør det ikke?

Jeg sier: Ja.

Utenfor vinduet har det begynt å snø. Jeg tenker på faren for at det skal gå et skred på kontoret, her, nå. Faren er overhengende. Så ser hun på klokken, på meg, tilbake på klokken, og så tomt, ut i luften.

Så sier hun: Jeg vil at du skal bli med meg hjem i dag. Vil du det? Jeg svarer ikke. Blir sittende og se på henne, vrir kulepennen mellom fingrene, som om jeg tenkte, men jeg gjør det ikke, jeg bare sitter der, sitter der og ser, hører meg selv si ja.

Hun har bil, liten japansk selvfølgelig, airbagerstrating på begge sider og ekstra ståljelker i dørene. Hun bor utenfor byen, oppe i åsen, det er mer snø her enn nede i byen, det kan gå skred når som helst. Jeg sier ingenting, det er helt stille i bilen, og hun styrer med rolige bevegelser, jeg tar meg selv i å tenke at det

kanskje har hjulpet likevel, samtalene med meg, de siste årene. Eller at hun har helbredet seg selv, slik det har hendt at HIV pasienter har blitt friske, nærmest av tanken.

Jeg går bak henne opp bakken til huset, står bak henne med hendene i lommene mens hun finner frem husnøklerne i vesken, låset opp, jeg følger etter, dunker snø av skoene i karmen og går inn.

Jeg følger etter henne inn i stuen, det er nesten ingen møbler her, et stort åpent tomrom bortsett fra en sofa, et lite bord foran. Jeg setter meg ned, og hun forsvinner opp en trapp, kommer ned igjen et par minutter senere med et krøllete magasin, et popblad fra sekstitallet, ser det ut til, amerikansk, jeg ser det for meg, automatisk og ungdomsromantisk, at hun har fått det av amerikanske soldater den gang, kanskje som en slags trygghet, en gest, en vennlighet mot dem man egentlig var satt til å beskytte, og jeg ser også det andre bildet for meg, soldaten som glemte bladet igjen i kaoset da de gjennomførte landsbyen hennes, brente husene, henrettet kommunister eller det som lignet mest, jeg vet ikke helt hvilket bilde jeg skal holde meg til, blir avbrutt av at hun begynner å løse skjorten hun har på seg, den blå, den hun nesten alltid har på om torsdagene, og jeg får meg ikke til å si noe, jeg ser bort, vek, håper at hun bare skal skifte og ikke kle av seg for meg, gjøre situasjonen vanskeligere enn den allerede er, det snør ute og det knaker i tunge lag snø på taket av huset, jeg ser bort, men jeg ser at hun tar av seg behåen, legger den på sofaryggen, stiller seg opp foran meg, jeg ser en annen vei, jeg ser ut, tenker at jeg ikke skulle ha kommet, at jeg skulle ha sagt nei, ikke blitt med, og hun sier: *Se meg.*

Se meg, sier hun, og jeg har ikke noe valg, jeg må se på henne, jeg vil ikke, men jeg må, og jeg vender hodet mot henne, ser på henne,

ser hva hun vil vise meg. Magen hennes, det ene brystet, skuldrene, huden her er misfarget, bølgete og krokodilleaktig, jeg tenker tredjegradsforbrenning og hun snur seg fra meg, også ryggen hennes er ødelagt, brannskadet, jeg ser på henne, ser bort, ser ut, det snør.

Hun begynner å snakke. Hun tar ikke på seg skjorten, men begynner å snakke, det er ting hun ikke har fortalt tidligere, selv om det har vært hundrevis av gode anledninger til det, hun forteller om en morgen i 1969, en lørdag, junilørdag med blå himmel og lav sol over åsen, det var den stilleste dagen, sier hun, vi var på utfukt, hadde nettopp stått opp da lyden kom. Fly. Metallic lakk mot solen. Først gjør det ikke vondt. Med det samme du får napalm på kroppen, føles det bare ubehagelig, ekkelt, som slim. Men det brenner opp oksygenet, det er umulig å puste, det er så varmt, og jeg ser far lenger borte på marken, ved et tre som også brenner, han holder armene ut, ser mot meg, han ser så lei seg ut, mor vet jeg ikke hvor er, jeg husker det ikke, det er mye røyk, det er varmt, og nå begynner det å gjøre vondt, det lukter bensin av meg, det kleber til huden, etser seg inn og jeg forsøker å dra av meg klærne og far roper at jeg skal stå stille, at jeg ikke skal gjøre det, stå stille, roper han, men det er så varmt og jeg forsøker å rive av meg de brennende klærne, de sorte klærne, og så eksploderer det igjen og jeg ser at far får det i ansiktet, jeg hører at han skriker, så forsvinner han, han snur, han løper innover i skogen, jeg forstår det ikke, det er så mye røyk og far løper inn i skogen, jeg hører ham, og jeg står på marken og forsøker å rive av meg skjorten og det gjør vondt, og jeg ser ned og oppdager at jeg ikke lenger har skjorte på meg, at det er huden jeg trekker av, skreller bort. Jeg tror jeg begynner å grine, men kanskje er jeg bare helt stille, jeg vet ikke, husker ikke, og så hører jeg stemmer jeg ikke kjenner, roping, amerikanske soldater kommer mot meg, de tømmer vannflaskene

sine over meg og jeg roper stopp, for det gjør vondt, det gjør så innihelvetes vondt, som å barbere bort tannkjøttet, forstår du? Så sovner jeg. Jeg besvimer ikke, jeg sovner. Våkner i luften, i et helikopter, og jeg kan se ut, jeg ser huset vårt, der nede, jeg ser mor ved siden av meg i helikopteret, hun holder meg i hånden, hun snakker, men det kommer ingen lyd, og jeg ser ned, jeg tror jeg ser far, at han løper, innover i skogen, så langt bort han klarer.

Hun tar på seg behåen, skjorten, knepper den igjen, jeg ser på henne, sier ingenting, hun tar opp bladet, gir det til meg.

Hun fikk det på feltskyehuset, en av søstrene der, det var gam-melt likevel, alle de andre hadde lest det, sa hun, så jeg fikk det.

Hun ber meg slå opp på side 67, jeg blar opp, hun må ha sett mye på denne siden, bladet åpner seg nesten av seg selv på det riktige stedet, det er et fotografi i sort hvitt, det dekker nesten hele siden, bilde av publikum, amerikansk konsertpublikum, på de to første radene sitter det bare tenåringsjenter, alle i kjoler, nye kjoler med bretter i, alle har de hvite sko, men i forskjellige utførelser, og ansiktene deres er helt fra seg, de holder seg på kinnene og munnene deres er vidåpne, de roper, skriker, øynene på stilker, de ser ut som om de kan komme til å eksplodere når som helst, de er fra seg av lykke, dette er det aller største øyeblikket i deres liv, og på radene bak, noen barn, gutter med flirende ansikter og bak der igjen, mødrene, litt eldre jenter som smiler, i all forlegenhet, ansiktene halvt bortvendt fra scenen, og jeg leser teksten under bildet, det er tatt under en Elvis konsert i 1957, og selv om det ikke er med i bilderammen ser jeg Elvis på scenen, *det* blikket, gütaren, hofnene, håret, og jeg ser opp og ser at hun har gått bort til stereoanlegget, det blir stille noen sekunder, så

fylles rommet til lyden av Elvis, og hun danser, danser frem og tilbake over gulvet, sakte, helt stille, ute av rytme, vaklende, og det har sluttet å snø.

Hun sier: Se godt på det bildet. Se alt du klarer, for du kommer aldri til å se det igjen. Det tas ikke slike bilder lenger. Det er kanskje det som er så trist. Og vi gikk glipp av det. Det at jeg aldri kunne sitte slik, på første rad, med vidåpent ansikt og tenke at nå, akkurat nå, er jeg lykkelig. Der har du Vietnam, som følelse, det at det aldri kan bli slik, at jeg alltid skal sove på siden hver natt, fordi huden fortsatt er for øm til å ligge på, at jeg ikke skal kunne være så ubeskyttet noen gang, så uskyldig, så ekstatisk, som på det bildet, det er det som gjør vondt. At jeg er så nær det bildet, at jeg er på første rad hver gang jeg hører ham, hver gang jeg spiller av en av platene, men at jeg aldri kan være der, fordi det ikke gikk som det skulle, fordi det på et tidspunkt ble Vietnam. Fordi ingenting ble slik som det skulle. Kan hende er det derfor jeg må skade meg selv. For å reversere prosessen, kanskje. Det hender jeg tenker at om jeg bare skader meg nok, vil jeg kunne snu historien. At ting vil bli som de skal. Det hender jeg drømmer at jeg er på den konserten der. At jeg sitter der, på første rad, i ny kjole, med venninnene mine, og vi skriker, her-regud som vi skriker. Det hender jeg husker øyeblikk fra konserten, fra timene før, falske, opparbeidede minner av meg og venninnene mine utenfor konsertsalen. Det hender jeg bare husker det som burde ha hendt. Jeg blir ikke bedre, blir jeg vel? Jeg sier: Jeg vet ikke. Nei.

Hun sier: Tror du det går bra til slutt? Tror du vi alle er gode?

Jeg sier: Jeg vet ikke.

Hun sier: I dag var siste dag. Neste torsdag kommer jeg ikke.
Jeg sier: Er du sikker?
Og hun smiler, men hun er fortsatt ikke pen.

Jeg kommer hjem. Det er mørkt. Jeg har ennå ikke kjøpt lyspære.
Jeg har ikke mat i kjøleskapet, har glemt det. Kan gå ut igjen senere, butikken på hjørnet er åpen til ti. Det er uansett ikke mye jeg trenger, mye jeg spiser.

Skjermen på pc en blinker en gang før bildet blir klart og oppstartprosessen er gjennomført. Jeg går inn på nettet, søker opp Eliza.

Eliza er alltid klar.

For Eliza finnes ikke lange dager. Jeg går rett på.

Jeg skriver: Is this the end of the world as we know it or is it just a feeling?

Eliza: Please go on.

Jeg skriver: Do you think everything will work out in the end?

Eliza: Oh, I think everything will work out in the end.

Jeg lar det stå slik en stund, reiser meg, går inn på kjøkkenet, henter et glass vann, telefonboken min, går inn i stuen igjen, tilbake til pc en.

Jeg skriver: I am not doing any progress, am I?

Eliza: How long have you been not doing any progress?

Jeg skriver: This is the last time we talk. I have to go no. Sorry.

Eliza skriver: Can you elaborate on that?

Jeg: Do you worry?

Hun: Oh, I worry.

Og øyeblikket etter har jeg logget meg av igjen, slått av pc en.

Så slår jeg opp i telefonboken, oversikten over pasienter, finner det jeg leter etter, hun er den eneste med utenlandsk etternavn, henter telefonen, slår nummeret. Venter. Hun tar telefonen på det tredje ringesignalet.

Jeg går rett på, jeg smiler i stemmen.

Jeg sier: Vil du bli med meg til Graceland?

Hun sier: Graceland?

Jeg sier: Ja.

Ja, sier hun.

Etter at jeg har lagt på, slår jeg av pc en, går inn på soverommet og henter koffertene mine, begynner å brette klær fra skapet, legger dem pent ned i koffertene. Skjortene mine, buksene. Morgenens etter kommer jeg til å få kort. Fra Eliza. Det kommer til å stå:

Ville bare si at jeg er forferdelig glad i deg.

Og at det kommer til å ordne seg.

Jeg er her for deg. Eliza.